

PUTEREA DREPTI CREDINȚE

† Cuvânt la Duminica a șaptea după Paști, a Sfinților Părinți

Bunul Dumnezeu ne-a făcut și ne face neconținut multe și mari daruri, încât viața fiecăruia este o ploaie neconținută de binefaceri primite de sus. Dar între toate darurile pe care Cel de sus ni le poate da, cel mai de preț este darul credinței. Credința creștină este un dar dumnezeiesc, în puterea căreia primim ca adevărate și ca adevăruri sigure tot ce ne-a descoperit Dumnezeu și ne învață Sfânta Biserică. Este un dar al lui Dumnezeu, fiindcă ea este rodul lucrării harului lui Dumnezeu, care ne luminează mintea, ne încălzește inima și ne mișcă voința ca să primim și să ținem cu toată convingerea

drept adevăr neîndoielnic tot ceea ce Dumnezeu a descoperit în Sfânta Scriptură și ne învață Sfânta Biserică. Prin urmare se numește credincios acel suflet care crede cu tărie, fără cea mai mică îndoială, tot

ceea ce spune Sfânta Scriptură și ceea ce învață Biserica creștină prin slujitorii săi. Obiectul material al credinței noastre sau ceea ce trebuie să credem este întregul tezaur de adevăruri pe care Dumnezeu le-a descoperit oamenilor prin patriarhi, prin prooroci și mai ales prin Iisus Hristos, Fiul Său, și prin Sfinții Săi Apostoli, adevăruri care privesc pe Dumnezeu și pe Iisus Hristos. Credem aici pe pământ ceea ce vom vedea într-o zi în cer, lucru pe care Mântuitorul l-a rezumat atât de frumos în Sfânta Evanghelie: „Și aceasta este viața veșnică, să Te cunoască pe Tine, Dumnezeul cel adevărat și pe Iisus Hristos, pe care l-ai trimis” (Ioan 17, 3). Motivul pe care se bazează creștinul când crede, nu este evidența acestor adevăruri, căci ele de cele mai multe ori depășesc puterea de cunoaștere și posibilitatea de pătrundere a minții noastre omenești, ci este autoritatea cuvântului lui Dumnezeu. Credem, nu pentru că știm, credem nu pentru că înțelegem, ci credem pentru că ne-a spus-o Însuși Dumnezeu. Mântuitorul nostru Iisus Hristos a pus ca temelie a Bisericii Sale, a religiei Sale virtutea credinței, care este absolut necesară pentru cel ce vrea să-și mântuiască sufletul. Multe și mari sunt binecuvântările credinței. Credința este virtutea care-l unește pe credincios cu Dumnezeu. Prin ea ne împărtășim din viața și din gândirea lui Dumnezeu, așa încât lumina lui Dumnezeu devine lumina noastră, înțelepciunea lui Dumnezeu înțelepciunea noastră, viața Lui viața noastră. Credința este un izvor minunat de lumină care luminează pe credincios și-l face să cunoască multe adevăruri, pe care cu mintea proprie nu le-ar fi putut cunoaște niciodată, sau îl ajută să aprofundeze adevărurile cunoscute deja prin rațiune. Credința noastră în Dumnezeu să fie lumina gândurilor noastre, tăria convingerilor noastre, călăuza vieții noastre, iar Mântuitorul nostru Iisus Hristos, pe care-l mărturisim prin credință că este Fiul lui Dumnezeu, să fie răsplata credinței noastre în viața veșnică.

MOȘII DE VARĂ, pomenirea generală a morților

Când trece omul la cele veșnice, în lumea de dincolo, sufletul lui merge la judecată. Această judecată se numește judecata particulară. Prin această judecată particulară se cercetează starea în care iese omul din viața pământească și dacă această stare este bună, sufletul este dus de îngeri la fericire, iar dacă este rea, este luat de duhurile necurate la chinuri. Dacă un creștin, fiu al Bisericii lui Hristos, a fost găsit vrednic de chinuri și de pedeapsă, la judecata particulară mai are o portiță de scăpare prin mijlocirea celor vii, care se roagă pentru sufletul lor. Slujba pe care Biserica a rânduit pentru cei răposați se numește parastas. Creștinii ortodocși îi pomenesc pe cei răposați la trei zile după moarte, la nouă zile, la 40 de zile, la trei luni, la șase luni, la nouă luni, la un an, apoi în fiecare an în ziua morții până la împlinirea a șapte ani de la moarte. Biserica a rânduit și zile de pomenire generală a morților.

Sâmbăta înainte de Duminica Rusaliilor este dedicată pomenirii morților. Cu această ocazie, în toate bisericile ortodoxe se oficiază Sfinte Liturghii urmate de slujbe de pomenire a celor trecuți la cele veșnice. Biserica Ortodoxă a consacrat sâmbăta, ca zi de pomenire a morților. Două dintre sâmbetele din cursul anului bisericesc sunt dedicate în chip special pomenirii generale a morților: Sâmbăta dinaintea Duminicii lăsatului sec de carne (a Înfricoșatei Judecați) și Sâmbăta dinaintea Duminicii Pogorării Duhului Sfânt (Sâmbăta Rusaliilor). Ambele zile poartă în popor și denumirea de „Moși” (cea dintâi: „Moșii de iarnă”, cealaltă „Moșii de vară”), pentru că în ele facem pomenirea părinților, moșilor și strămoșilor noștri cei adormiți. În Sâmbăta dinaintea Duminicii lăsatului sec de carne se face pomenirea morților, pentru că în duminica următoare Biserica a rânduit să se sărbătorească Înfricoșătoarea Judecata, la care ne vom înfățișa cu toții în lumea de apoi. De aceea, întrucât mulți dintre dreptii Vechiului Testament au adormit fără să vadă pe Mântuitorul făgăduit și așteptat și mulți creștini au murit pe neașteptate și fără pregătirea sau fără pocăința necesară, Biserica face mijlocire pentru ei. În Sâmbăta dinaintea Duminicii Pogorării Duhului Sfânt (Sâmbăta Rusaliilor sau „Moșii de vară”), Biserica face din nou pomenirea generală a morților, rugându-se pentru ei, prin rugăciunile și cântările înscrise în slujba zilei din Penticostar, pentru ca și ei să se bucure de darurile Sfântului Duh, a Cărui pogorare este prăznuită în duminica următoare. Biserica îi numește pe cei trecuți în viața de dincolo „adormiți”, termen care are înțelesul de stare din care te poți trezi. Ea nu vorbește de trecere într-o stare de neînviere, ci de trecere dintr-un mod de existență în alt mod de existență. Hristos îi va dărui cuvântului „adormit”, înțelesul care îl asociază cu învierea. Când Mântuitorul ajunge în casa lui Iair, a cărui fiică, de numai 12 ani, de abia murise, spune: „Nu plângeți; n-a murit, ci doarme” (Luca 8, 52). După moarte urmează Judecata particulară, în urma căreia omul ajunge să se împărtășească fie de fericire, fie de suferință, stări date de modul viețuirii pe pământ. Să avem credința că sufletul pentru care ne rugăm va ajunge la Judecata universală în starea de veșnică fericire. Amin.

DEPARTE DE DESĂVÂRȘIRE

E limpede pentru oricine că în lume cele mai multe lucruri nu sunt bune, că nemulțumirea umblă printre oameni căutând pe cine să înghită și înghițind pe mulți, că nervii prea întinși nu mai permit relații pașnice între oameni, că oboseala, alergătura și stresul ne distanțează de tihna după care tânjim cu trupul și cu sufletul; că oamenii sunt egoiști, avari și răi; că cei sus-puși se îngrijesc de propriul bine călcând pe cei neputincioși. Oamenii ajung bețivi, familiile se împrăștie, copiii fumează și înjură, elevii de liceu devin teroriști propriilor profesori, hoții fură prin autobuze. Informațiile de tot felul circulă și dau formă minților care le primesc. Informarea nu este un adaos de cunoștințe, cum s-ar crede, ci factor care îți dă o formă bună sau neună, care te deșteaptă sau te prostește. Și așa, însetată de informații, lumea se adapă din știri despre oameni, despre bârfe privitoare la vedete și altele care au menirea de a ne deforma la minte, de a face să ni se pară că știm mai multe în vreme ce prinde rădăcini în noi prostirea. Fața văzută a lumii ne aduce revoltă, pe bună dreptate. Lumea s-a înrăit cu adevărat. *Dar cine e lumea? Și cine suntem noi? Nu suntem parte a lumii? Dar noi suntem partea bună a ei. Dacă îi înjurăm pe alții că sunt proști, că fură, că sunt răi, înseamnă că noi suntem pe dos față de ei. Aceasta este păcăleala de sine a fiecăruia dintre noi, că suntem buni în fond. Și faptele noastre arată că suntem cumsecade: salutăm vecinii, glumim, nu ne batem, nu furăm de la nimeni. Ba mai mult,*

mergem și la biserică, ținem post, dăm de pomană, ne împăcăm bine cu toată lumea. Toate dovedesc că suntem buni. Un lucru însă se face probă contrarie: faptul că în lume răul a luat amploare. Suntem tentați să ne revoltăm: ce treabă am eu cu ce fac alții? Dar nu suntem îndreptății la asta, pentru că ce fac alții mă privește, iar dacă lumea merge rău nu port eu toată vina, dar sigur port o parte din vină, întrucât „noi, cei mulți, un trup suntem în Hristos și fiecare suntem mădulare unii altora”. Tocmai pentru că sunt „departe de desăvârșire” nu ajut cu nimic lumea în care trăiesc. Sunt departe de a împlini porunca dumnezeiască „Fiți desăvârșiți!” Eu mă leg de restul oamenilor prin împreuna-viețuire în lume și prin purtarea aceleiași firi umane. Ceea ce fac eu îi atinge pe alții și ce fac alții mă atinge pe mine. De aceea am responsabilitate față de tot și dacă nu-mi place cum e lumea, nu să mă vait e nevoie, ci să lucrez la propria mea desăvârșire. Iar aceasta nu se confundă cu a fi om cumsecade în cele exterioare, ci înseamnă a fi pe placul lui Dumnezeu în cele ascunse ale inimii. Omul are asemenea puteri, încât poate răspândi în jurul său binele sau răul. Gândurile noastre rele, reaua noastră dispoziție îi influențează pe ceilalți. Pentru aceasta trebuie să găsim modul de a curăți adâncul sinelui nostru de orice răutate. Când sufletul este sfințit, el răspândește binele. Curățenia inimii este condiția cea mai însemnată pe care o cere Mântuitorul la îndeplinirea oricărei fapte. Prin aceasta El arată însemnătatea părții lăuntrice a fetei, adică a intenției, a gândului care-i stă la temelie. Mântuitorul face din această schimbare a adâncului sufletului omenesc lucrul cel mai ales prin care morala creștină întrece orice faptă bună.

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Vineri 10 iunie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 11 iunie	07:00	Sfânta Liturghie
	↓	Pomenirea celor adormiți (Sâmbăta morților - Moșii de vară)
	09:30	Vecernie la Biserica Dumnica Mare
Duminică 12 iunie	18:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	07:00 ↓	Utrenia și Sfânta Liturghie
	11:30	Vecernia plecării genunchilor
	17:00	Slujbă la Biserica „Sf. Treime”

Planurile omului și zâmbetul lui Dumnezeu

Se spune adesea că, atunci când ne facem planuri, Dumnezeu zâmbeste. Poate că este un zâmbet vesel sau este un surâs trist, așa cum îl mai schițează uneori bunicii în colțul gurii când văd că nepoții au crescut și misiunea lor s-a cam încheiat. Dumnezeu vede râvna noastră de a așeza lucrurile pe un fâgaș normal și de a-i ajuta pe alții prin planurile pe care le facem și atunci ne binecuvântează tainic eforturile. Dar mai vede și egoismul sau ambiția nemăsurată care ne cuprind inima, invidia față de succesele altora, orgoliul și trufia care ne împing la planuri grandioase numai pentru a fi lăudați de ceilalți. A-ți face planuri minuțioase necesită timp și, de fapt, denotă o frică interioară. Frica de a nu scăpa ceva din vedere. Frica de a nu fi la înălțimea așteptărilor. Frica de a deveni ridicol în ochii altora. A nu-ți face planuri deloc înseamnă, pe de altă parte, a trăi la întâmplare. Să te gândești pe îndelete la ce te pricepi și la ce nu te pricepi. Să te gândești cum poți să fii mai implicat în viața celorlalți. Să analizezi ce posibilități ai de a-ți valorifica talanții încredințați de Dumnezeu. Și, cel mai important, să fii realist. Majoritatea oamenilor supraestimează ce pot obține într-un an, dar subestimează ceea ce pot obține în zece ani. De asemenea, în făurirea oricărui plan, gândul la Dumnezeu trebuie să fie prezent. Înțeleptul Solomon spunea: „Înfățișează Domnului lucrările tale și gândurile tale vor izbuti” (Pilde 16, 3). Trebuie să te gândești că există o posibilitate mai mare sau mai mică să nu îplinești tot ceea ce ai de gând. Unele planuri au nevoie de o viață întregă pentru a se transforma în realitate. Altele vor rămâne moștenire urmașilor. Iar altele pur și simplu nu sunt necesare. De aceea, este bine să eviți să fii nerealist în ceea ce-ți dorești să îplinești. Și trebuie să te rogi. Continu, profund și sincer. Altfel, planurile te pot conduce ușor într-o direcție greșită. Vei încerca să faci prea mult și vei renunța sau vei împlini și te vei mândri sau, mai rău, vei spune că Dumnezeu nu te-a ajutat. Aici este greșeala fundamentală pe care fiecare om o face măcar o dată în viață. Pune lipsa realizărilor sale, oricum irealizabile, pe seama lui Dumnezeu. Deci, dacă avem planuri, nu greșim în fața lui Dumnezeu. El nu Se așteaptă să trăim la întâmplare, ci într-un mod responsabil, în care învățăm să ne asumăm diverse sarcini și progresăm în împlinirea lor și în preluarea altora. Altfel spus, să mai privim și zâmbetul lui Dumnezeu, nu doar propriile planuri. † Slavă Ție, Doamne!

Rugăciunea are două aripi: iertarea și mila. Să ierți celui ce ți-a greșit și să dai celui ce-ți cere.